

den vil ikke vælte denne Byrde over paa Communen, men vil selv tage sig af denne Forsørgelse. Jeg troer saaledes, at det maa staa aldeles klart, at her alene er Tale om en Forsørgelse, som Staten vil give sine egne Embedsmænd under de nærværende trykkende Forhold; men, naar dette er Tilfældet, saa skjønner jeg ikke rettere, end at det er aldeles rigtigt, at der i det foreliggende Lovudkast er taget Hensyn til, om en Embedsmand er Familieforsørger eller ikke. Vilde ikke Communalbestyrelserne — tillader jeg mig at spørge — naar de skulle overveje, hvor stor Hjælp de skulle yde Folk, der ellers vilde blive trængende i Sognet, tage Hensyn til, om Manden sidder ene, eller har Kone og Børn at forsørge? Vilde de ikke yde den, som sidder med Familie, som har Kone og en talrig Børneskole at forsørge, en rigeligere Understøttelse, end den, der kun har sin egen Mund og sine to Arme at tænke paa? Men paa samme Maade er der jo ogsaa Grund til, at Staten i sin Forsørgelse tager et Hensyn til, om Bedkommende alene har sig selv at sørge for, eller om han har en Familie at forsørge. Jeg er derfor ikke enig med mine ærede Ven fra Holbek Amts 2den Valgkreds (Eskærning) i, at man maa beklage, at der allerede i Lovudkastet er taget et saadant Hensyn. Jeg maa tværtimod ønske, at dette Hensyn bliver stærkere gennemført; thi, saaledes som Lovforslaget nu er, vil en Mand, som boer ugift og har sine 400 Rbd., faae 95 Rbd., medens en Anden, der er Familieforsørger, heller ikke vil faae mere end 95 Rbd. i Understøttelse. Jeg mener, at man ogsaa med Hensyn til de lavere Classer burde gjøre en saadan Forskjel imellem Familieforsørgere og Ikke-Familieforsørgere. At gaae videre og tage Hensyn til Familiens Størrelse, vilde maaskee føre os for vidt; men jeg troer rigtignok, at man i ethvert Tilfælde bør tage Hensyn til, om Bedkommende er Familieforsørger eller ei, da vi her, det staaer klart, have med en Forsørgelse at gjøre. Der er ogsaa med Rigsdagens Billigelse gjort en saadan Forskjel med en anden Indretning, hvor der ogsaa kun er Tale om Forsørgelse, nemlig med Raadessecretariatet; da det blev gennemgaaet, og man stod visse

Understøttelser ud deraf, da satte man et vist Maximum, en vis Sum for dem, der kunde faae Understøttelse, saaledes at de, der havde Mere end denne Sum i Indtægt, ikke kunde faae Understøttelse, og der tog man ogsaa et væsentligt Hensyn til, hvorvidt Bedkommende vare Familieforsørgere eller ikke. Jeg skal derfor paa dette Trin udtale mig derhen, at man gaaer længere ind paa den Del, som Regjeringen har betraadt, og ogsaa med Hensyn til de lavere Indtægter skjelner imellem Familieforsørgere og Ikke-Familieforsørgere. Derimod troer jeg vel, der maaskee kunde være mindre Anledning til at lade dette Tillæg stige med Gagen; det kan vel være, jeg vil ikke nægte det, at Priserne paa mange forskellige Livsfornødenheder i det Hele taget ere stegne; men, da her dog kun er Tale om at raade Bod paa en virkelig Nød, saa kunde det vel være, at man gjorde Ret i ikke at lade Tillæget stige med Gagen, men at lade det være en vis fast Størrelse, som kun var, efter som Bedkommende var Familieforsørger eller ikke. Vi ere i Forbindelse med denne Sag komne til at forhandle adskillige interessante Themaer, navnlig ogsaa Indkomstskatten; maatte det ogsaa være mig tilladt i den Anledning at udtale, at jeg troer, ingen Finantsminister, som vil skaffe nogen betydelig Indtægt tilbage igennem Indkomstskatten, vil bruge det Maskineri, som er foreslaaet af den ærede Finantsminister.

Sage: Den ærede Finantsminister sagde mig flere Gange, at jeg var i Bidsfarelse i det, jeg anførte. Jeg har tænkt efter, men har ingen Bidsfarelse fundet, og har derfor Intet at imødegaae. Jeg har derimod den dybe Overbeviisning, at den ærede Finantsminister for Tiden lever i den allerførste Bidsfarelse, naar han anseer vort indirecte Skattevæsen for i Virkeligheden at være liberalt og velordnet eller tjenligt til Landets Larv. Jeg haaber, at den ærede Finantsminister engang med Tiden kommer tilbage til sine tidligere Tanker i saa Henseende, og jeg haaber ogsaa, at de engang vilde komme til Udførelse. Jeg erfarer af den ærede Finantsminister, at det er hans Mening, at 1847 var et mindre dyrt Aar end det indeværende, og jeg kan altsaa ikke nægte, at det forekommer mig noget be-